

Arrest

nr. 80 066 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. GRAFF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 25 juli 2008 een eerste asielaanvraag in België in. Op 24 maart 2009 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 24 993.

1.2. Op 1 juni 2011 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 01/06/2011(2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 juli 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 31 juli 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 december 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 maart 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 2 september 2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 oktober 2010.

Overwegende dat de betrokkene op 12 januari 2011 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 februari 2011.

Overwegende dat de betrokkene op 1 juni 2011 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte dd. 25/08/2010 van hemzelf naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag.

Overwegende dat de betrokkene een attest van een Romavereniging naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaring betrekking heeft op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties.

Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker roept als “Eerste en enige middel” in:

“Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat,

Wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens verweerder geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Immers, nog volgens verweerder,

- kon het attest van de Romavereniging dat verzoeker n.a.v. zijn vierde asielaanvraag naar voren brengt, reeds naar voren gebracht worden tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag;

- heeft het attest van de Romavereniging een gesolliciteerd karakter;

- kan het attest van de Romavereniging geschreven zijn op aanvraag van verzoeker;

- brengt verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/45 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoeker wel degelijk ‘nieuwe gegevens’ aanbrengt overeenkomstig art. 51/8 van de Vreemdelingenwet

Immers,

Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag volgende bijkomende documenten voor:

-attest van een Romavereniging d.d. 12.05.2011 Verzoeker trachtte reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag de zgn. president van de Romavereniging te contacteren met betrekking tot documenten ter staving van zijn asielrelaas.

Aangezien een en ander niet zo vlot verliep, kon verzoeker voornoemd document pas op 12.05.2011 bekomen en als bewijsmiddel gebruiken waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Op dat moment was zijn derde asielprocedure reeds ten einde waardoor verzoeker dit element niet had kunnen aanwenden.

Bijgevolg heeft verzoeker het document voor het eerst kunnen opwerpen in zijn vierde asielaanvraag.

Het stuk bevestigt onmiskenbaar het asielrelaas zoals reeds in zijn eerste asielaanvraag uiteengezet en weerlegt duidelijk de kritiek uit de vorige asielprocedures.

Het aangevoerde document is immers een nieuw element dat niet eerder kon worden ingeroepen aangezien verzoeker niet over dit document beschikte.

Dit maakt dat de asielaanvraag niet dezelfde is als de vorige drie. Voornoemd bewijselement, betreft een nieuw bewijs van een vroegere situatie en maakt bijgevolg een 'nieuw gegeven' uit (RvS 5 januari 1996, nr. 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387).

De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens kan dan ook niet worden weerhouden (RvS 25 juli 2001, nr. 97.954, iT 2001, 614 en RvS 21 september 2004, nr. 135.133, T. Vreemd. 2006, 28).

Bovendien blijkt een gegronde vrees uit de aangevoerde documenten en kunnen weerhouden worden ter staving van het door verzoeker aangehaalde asielrelaas.

Verweerder merkt enkel op dat voornoemd document een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag.

Hier overschrijdt verweerder evenwel zijn macht aangezien het hem niet toebehoort te oordelen over de bewijswaarde van het aangevoerde nieuwe element. Immers, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kent aan de Minister of aan diens gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvS 11 juli 2000, nr. 88.870, APM2000, 143 en RvV 18 september 2007, nr. 1.784).

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. Verweerder kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag (RvS 27 november 2002, nr. 113.002, T Vreemd. 2003, 126 en RvS 10 juli 2006, nr. 161.213).

Door de nieuwe gegevens als ongeloofwaardig te beoordelen, heeft verweerder deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen (RvS 11 juli 2000, nr. 88.870, APM2000, 143 en RvS 28 maart 2001, nr. 94.374, AFM2001, 90).

Verweerder dient de asielaanvraag in overweging te nemen en de beslissing de aanvraag niet in overweging te nemen schendt het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet want, eenmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan het CGVS toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 september 2007, nr. 1.784).

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag herhaaldelijk verklaarde dat hij "*kan niet terugkeren*" en als nieuwe documenten neerlegt: "*Attest van de Roma-partij / vereniging van 12/05/2011*" waaruit blijkt dat hij "*was in gevaar omdat hij tussen de Serviërs woonde en vandaag wordt hij met de dood bedreigd door de bevolkingsmeerderheid als hij terugkeert*" en een "*NIEUWE GEBOORTEAKTE : 02212382, afgegeven op 25/08/2010 te Kragujevci*".

3.1. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde geboorteakte stelt de bestreden beslissing "*dat de betrokkene een geboorteakte dd. 25/08/2010 van hemzelf naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede [lees: eerste] asielaanvraag*", wat door verzoeker niet wordt betwist. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat in het kader van de eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat "*De door u neergelegde geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen gezien het document enkel bevestigt dat u in Kosovo geboren bent, hetgeen op zich niet betwist wordt.*"

3.2. Verzoeker licht aangaande het Roma-attest toe dat "*Aangezien een en ander niet zo vlot verliep, kon verzoeker voornoemd document pas op 12.05.2011 bekomen en als bewijsmiddel gebruiken waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Op dat moment was zijn derde asielpcedure reeds ten einde waardoor verzoeker dit element niet had kunnen aanwenden. Bijgevolg heeft verzoeker het document voor het eerst kunnen opwerpen in zijn vierde asielaanvraag.*" Verzoeker stelt bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het attest bevestigt "*dat zijn leven in gevaar is*".

3.2.1. De bestreden beslissing heeft hierover gesteld dat het neergelegde attest van de Roma-partij een gesolliciteerd karakter vertoont en de toelichting dat hij niet kan terugkeren naar zijn land, betrekking heeft op de asielmotieven die reeds beoordeeld werden in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

3.2.2. Waar verzoeker meent dat dit stuk “*duidelijk de kritiek uit de vorige asielpcedures*” weerlegt, wijst de Raad verzoeker op dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om de vaststellingen op grond waarvan tijdens de vorige asielaanvraag tot de ongegrondheid van de asielmotieven werd besloten, te weerleggen (RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen.

3.3. Volgens verzoeker “*overschrijdt verweerder evenwel zijn macht aangezien het hem niet toebehoort te oordelen over de bewijswaarde van het aangevoerde nieuwe element*” waar hij argumenteert “*dat voornoemd document een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag.*”

3.3.1. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat het begrip “nieuw gegeven” niet impliceert dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.3.2. De in het kader van de huidige asielaanvraag neergelegde stukken zijn weliswaar nieuw in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielpcedure kunnen weerleggen, m.a.w. dat ze geen ernstige aanwijzing vormen voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). De bestreden beslissing heeft duidelijk verwezen naar de beoordeling van de eerste asielaanvraag en het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen toegevoegd aan het administratief dossier heeft geconcludeerd: verzoeker “*baseert zijn vrees op de bewering als zou hij als Roma in Kosovo het risico lopen vervolgd te worden door etnisch Albanen*” doch “*aan verzoekers voorgehouden afkomst uit Kosovo, meer in het bijzonder zijn verblijfplaats voor zijn vertrek naar Duitsland, en diens Kosovaarse nationaliteit geen geloof kan worden gehecht*” en derhalve evenmin aan zijn hierop gesteunde asielmotieven (RvV 24 maart 2009, nr. 24 993). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook niet onredelijk geoordeeld dat verzoeker “*geen nieuwe gegevens aanbrengt*” die niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van zijn eerste asielaanvraag te meer nu verzoeker zelf stelt: dit “*stuk bevestigt onmiskenbaar het asielrelaas zoals reeds in zijn eerste asielaanvraag uiteengezet*” en er dus geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK